

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)

10. februar 2022*

»Præjudiciel forelæggelse – gyldighed – samarbejde om civile retlige spørgsmål – kompetence til at træffe afgørelse om en begæring om skilsmisse – artikel 18 TEUF – forordning (EF) nr. 2201/2003 – artikel 3, stk. 1, litra a), femte og sjette led – forskel mellem varigheden af de opholdsperioder, der kræves for at fastslå, hvilken ret der har kompetence – sondring mellem en person, som er bosat og statsborger i den medlemsstat, hvor den ret, som behandler sagen, er beliggende, og en person, som er bosat, men ikke er statsborger heri – forskelsbehandling på grundlag af nationalitet – foreligger ikke«

I sag C-522/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig) ved afgørelse af 29. september 2020, indgået til Domstolen den 19. oktober 2020, i sagen

OE

mod

VY,

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af formanden for Anden Afdeling, A. Prechal, som fungerende formand for Tredje Afdeling, og dommerne J. Passer, F. Biltgen, L.S. Rossi (refererende dommer) og N. Wahl,

generaladvokat: M. Szpunar,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Rådet for Den Europæiske Union ved M. Balta og T. Haas, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Wasmeier og M. Wilderspin, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører gyldigheden af artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1), og hvilke mulige konsekvenser denne bestemmelses eventuelle ugyldighed kan have.
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem OE og hans hustru, VY, vedrørende en begæring om opløsning af deres ægteskab indgivet for de østrigske retter.

Retsforskrifter

- 3 12. betragtning til Rådets forordning (EF) nr. 1347/2000 af 29. maj 2000 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn (EFT 2000, L 160, s. 19), som blev ophævet med virkning fra den 1. marts 2005 ved forordning nr. 2201/2003, havde følgende ordlyd:

»De kompetencekriterier, der anerkendes i denne forordning, er baseret på princippet om, at der skal være en reel tilknytning mellem den berørte part og den medlemsstat, der har kompetence. Visse kriterier er medtaget, fordi de findes i forskellige medlemsstaters interne retsregler, og fordi de øvrige medlemsstater har godtaget dem.«
- 4 Følgende fremgår af første betragtning til forordning nr. 2201/2003:

»Det Europæiske Fællesskab har sat sig som mål at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik herpå skal Fællesskabet bl.a. vedtage de foranstaltninger vedrørende samarbejde om civilretlige spørgsmål, der er nødvendige for det indre markeds funktion.«
- 5 Forordningens artikel 1 med overskriften »Anvendelsesområde« bestemmer i stk. 1:

»Denne forordning finder anvendelse på det civilretlige område, uanset domsmyndighedens art, for spørgsmål vedrørende:

a) skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab

[...]«

6 Forordningens artikel 3 med overskriften »Generel kompetence« bestemmer:

»1. Kompetencen til at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab ligger hos retterne i den medlemsstat:

a) på hvis område

- ægtefællerne har deres sædvanlige opholdssted, eller
- ægtefællerne havde deres sidste sædvanlige opholdssted, for så vidt en af dem stadig opholder sig dér, eller
- sagsøgte har sit sædvanlige opholdssted, eller
- en af ægtefællerne, i tilfælde af fælles begæring, har sit sædvanlige opholdssted, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, eller
- sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, hvis vedkommende har opholdt sig dér i mindst seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen og er statsborger i den pågældende medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« dér

b) hvis nationalitet begge ægtefæller har, eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, hvor begge ægtefæller har »domicil«.

2. I denne forordning svarer udtrykket »domicil« til det domicilbegreb, der anvendes i Det Forenede Kongeriges og Irlands retssystemer.«

7 Samme forordnings artikel 6 med overskriften »De i artikel 3-5 indeholdte kompetenceregler eksklusive karakter« bestemmer:

»En ægtefælle

a) som har sit sædvanlige opholdssted på en medlemsstats område, eller

b) som er statsborger i en medlemsstat eller, for så vidt angår Det Forenede Kongerige og Irland, har »domicil« på en af disse medlemsstaters område,

kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af artikel 3-5.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 Den 9. november 2011 indgik OE, der er italiensk statsborger, og VY, som er tysk statsborger, ægteskab i Dublin (Irland).

9 Ifølge den forelæggende rets oplysninger forlod OE parrets fælles sædvanlige opholdssted i Irland i maj 2018 og har siden august 2019 boet i Østrig.

- 10 Den 28. februar 2020, dvs. efter en opholdsperiode af mere end seks måneders varighed i Østrig, indgav OE en begæring til Bezirksgericht Döbling (distriktsdomstolen i Döbling, Østrig) om opløsning af ægteskabet med VY.
- 11 OE har gjort gældende, at en statsborger i en anden medlemsstat end domsstaten, under overholdelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, efter at have opholdt sig blot seks måneder på sidstnævnte medlemsstats område umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen om skilsmisse, har ret til at påberåbe sig, at retterne i sidstnævnte stat har kompetence i henhold til artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i forordning nr. 2201/2003, hvilket indebærer, at anvendelsen af denne bestemmelses femte led, som kræver en opholdsperiode af mindst ét års varighed, udelukkes.
- 12 Ved afgørelse af 20. april 2020 afviste Bezirksgericht Döbling (distriktsdomstolen i Döbling) OE's begæring, idet den fandt, at den ikke havde kompetence til at påkende sagen. Ifølge denne ret har sontringen på grundlag af nationalitet i artikel 3, stk. 1, litra a), femte og sjette led, i forordning nr. 2201/2003 til formål at undgå, at en sagsøger gennem manøvrer opnår anerkendelse af kompetencen for retterne i en given medlemsstat.
- 13 I appelsagen stadfæstede Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (den regionale domstol for civile sager i Wien, Østrig) ved kendelse af 29. juni 2020 afgørelsen fra Bezirksgericht Döbling (distriktsdomstolen i Döbling).
- 14 OE har iværksat revisionsanke til prøvelse af denne kendelse ved Oberster Gerichtshof (øverste domstol, Østrig).
- 15 Den forelæggende ret har anført, at sontringen i artikel 3, stk. 1, litra a), femte og sjette led, i forordning nr. 2201/2003 med hensyn til varigheden af den berørte persons faktiske ophold udelukkende er baseret på kriteriet om nationalitet. Under henvisning til, at der findes personer, der er født og opvokset i en medlemsstat uden at være statsborger heri, er den forelæggende ret af den opfattelse, at det ikke af dette kriterium kan udledes, at der foreligger en tilstrækkelig relevant forskel med henblik på den berørte persons integration i og tætte tilknytning til den pågældende medlemsstat. Denne ret har følgelig rejst tvivl om, hvorvidt den forskelsbehandling, der følger af disse bestemmelser i forordning nr. 2201/2003, er forenelig med det i artikel 18 TEUF fastsatte princip om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet.
- 16 Såfremt denne forskellige behandling er i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling, ønsker den forelæggende ret desuden oplyst, hvilke retlige konsekvenser der skal drages heraf i en sag som hovedsagen.
- 17 På denne baggrund har Oberster Gerichtshof (øverste domstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
 - »1) Er artikel 3, [stk. 1,] litra a), sjette led, i [forordning nr. 2201/2003] i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18 TEUF, fordi sagsøgeren i henhold til denne bestemmelse, afhængigt af sit statsborgerskab, som betingelse for, at kompetencen ligger hos retterne i opholdsstaten, skal have opholdt sig i den pågældende stat i kortere tid end i henhold til [denne forordnings] artikel 3, [stk. 1,] litra a), femte led[...]?
 - 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

Fører en sådan tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling til, at det efter grundreglen i artikel 3, [stk. 1,] litra a), femte led, i [forordning nr. 2201/2003] for alle sagsøgere uanset deres statsborgerskab er en betingelse for, at de kan påberåbe sig opholdsstedet som værning, at de har opholdt sig i den pågældende stat i 12 måneder, eller skal det lægges til grund, at betingelsen for alle sagsøgere er et ophold af 6 måneders varighed?«

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 18 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, der er fastsat i artikel 18 TEUF, er til hinder for, at kompetencen for retten i bopælsmedlemsstaten, således som det er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i forordning nr. 2201/2003, er underlagt en betingelse om, at sagsøgeren har haft en mindste opholdsperiode, som er seks måneder kortere end den, der er fastsat i forordningens artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, med den begrundelse, at den berørte person er statsborger i denne medlemsstat.
- 19 Ifølge fast retspraksis kræver princippet om forbud mod forskelsbehandling eller princippet om ligebehandling, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet (jf. bl.a. dom af 17.12.2020, Centraal Israëlitisch Consistorie van België m.fl., C-336/19, EU:C:2020:1031, præmis 85, og af 25.3.2021, Alvarez y Bejarano m.fl. mod Kommissionen, C-517/19 P og C-518/19 P, EU:C:2021:240, præmis 52 og 64).
- 20 Spørgsmålet om den ensartede karakter af forskellige situationer skal vurderes i henhold til alle de forhold, som kendetegner dem. Disse omstændigheder skal navnlig fastlægges og vurderes på grundlag af indholdet af og formålet med den EU-retsakt, der indfører den pågældende forskellige behandling. Der skal ligeledes tages hensyn til de principper, der gælder inden for det område, som den pågældende retsakt henhører under, og de formål, der forfølges på det pågældende område (jf. bl.a. dom af 6.6.2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis, og af 19.12.2019, HK mod Kommissionen, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, præmis 67).
- 21 Domstolen har endvidere, for så vidt angår domstolskontrollen med EU-lovgivers overholdelse af ligebehandlingsprincippet, ligeledes fastslået, at ved udøvelsen af de beføjelser, som er tillagt EU-lovgiver, tilkommer der denne et vidt skøn, når den griber ind inden for et område, der indebærer valg af politisk, økonomisk og social karakter, og hvor EU-lovgiver skal foretage komplekse vurderinger. Kun såfremt en foranstaltning på dette område er åbenbart uhensigtsmæssig i forhold til det mål, som de pågældende institutioner forfølger, vil en sådan foranstaltning således kunne kendes ulovlig (jf. bl.a. dom af 6.6.2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, præmis 26).
- 22 Selv om der ifølge denne retspraksis tilkommer EU-lovgiver en sådan beføjelse, er denne dog forpligtet til at basere sin beslutning på kriterier, som er objektive, og som står i rimeligt forhold til det mål, der forfølges med den pågældende lovgivning (dom af 6.6.2019, P.M. m.fl., C-264/18, EU:C:2019:472, præmis 27).

- 23 Det er i lyset af de principper, som således er blevet nævnt, at det – henset til bl.a. det formål, der forfølges med de kompetenceregler, som er indført ved artikel 3, stk. 1, litra a), i forordning nr. 2201/2003 – skal efterprøves, om en sagsøger såsom OE, som har sit sædvanlige opholdssted på en anden medlemsstats område end der, hvor vedkommende er statsborger, og som indleder en sag om opløsning af ægteskab ved retterne i denne medlemsstat, befinder sig i en situation, der ikke kan sammenlignes med situationen for en sagsøger, som er statsborger i denne medlemsstat, således at den omstændighed, at der stilles krav om, at den førstnævnte sagsøger har haft ophold i en længere periode på samme medlemsstats område, inden vedkommende kan anlægge sag, ikke strider mod princippet om forbud mod forskelsbehandling.
- 24 Som det fremgår af første betragtning til forordning nr. 2201/2003, bidrager forordningen til at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer. Med henblik herpå indfører denne forordning i kapitel II og III såvel bl.a. regler om kompetence som om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende opløsning af ægteskab, idet disse regler sigter mod at garantere retssikkerheden (dom af 25.11.2021, IB (En ægtefælles sædvanlige opholdssted – skilsmisse), C-289/20, EU:C:2021:955, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).
- 25 I denne sammenhæng fastsætter nævnte forordnings artikel 3, som henhører under forordningens kapitel II, de almindelige kompetencekriterier for så vidt angår spørgsmål vedrørende skilsmisse, separation og omstødelse af ægteskab. Disse objektive kriterier, som er alternative og de eneste, der finder anvendelse, opfylder behovet for en lovgivning, som er tilpasset de særlige behov, der gør sig gældende for spørgsmål vedrørende opløsning af ægteskab (dom af 25.11.2021, IB (En ægtefælles sædvanlige opholdssted – skilsmisse), C-289/20, EU:C:2021:955, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).
- 26 I denne henseende bemærkes, at selv om artikel 3, stk. 1, litra a), første til fjerde led, i forordning nr. 2201/2003 udtrykkeligt henviser til kriterierne om ægtefællernes og sagsøgtets sædvanlige opholdssted, tillader denne forordnings artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, og artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, anvendelsen af kompetencereglen om sagsøgerværneting (forum actoris) (dom af 25.11.2021, IB (En ægtefælles sædvanlige opholdssted – skilsmisse), C-289/20, EU:C:2021:955, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 27 Sidstnævnte bestemmelser anerkender nemlig under visse betingelser kompetencen for retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, til at træffe afgørelse for så vidt angår spørgsmål vedrørende opløsning af det pågældende ægteskab.
- 28 Nævnte forordnings artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, fastslår således en sådan kompetence, hvis sagsøgeren har opholdt sig dér i mindst et år umiddelbart forud for indgivelsen af denne begæring, mens samme forordnings artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, reducerer sagsøgerens opholdsperiode til seks måneder umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, såfremt denne sidstnævnte er statsborger i den pågældende medlemsstat (dom af 13.10.2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, præmis 42).
- 29 Det fremgår af Domstolens praksis, at kompetencereglerne i artikel 3 i forordning nr. 2201/2003, herunder dem, der er fastsat i denne artikels stk. 1, litra a), femte og sjette led, har til formål at sikre ligevægt mellem på den ene side bevægeligheden for personer inden for Den Europæiske Union, bl.a. ved at beskytte rettighederne for en ægtefælle, der som følge af den ægteskabelige krise har forladt den medlemsstat, hvor ægtefællerne havde deres fælles opholdssted, og på den anden side retssikkerheden, navnlig for den anden ægtefælle, ved at det sikres, at der er en reel

tilknytning mellem sagsøgeren og den medlemsstat, hvis retter har kompetencen til at træffe afgørelse om opløsningen af det pågældende ægteskab (jf. i denne retning dom af 13.10.2016, Mikolajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, præmis 33, 49 og 50, og af 25.11.2021, IB (En ægtefælles sædvanlige opholdssted – skilsmisse), C-289/20, EU:C:2021:955, præmis 35, 44 og 56).

- 30 Set ud fra formålet om at sikre, at der er en reel tilknytning til den medlemsstat, hvis retter udøver denne kompetence, befinder en sagsøger, der er statsborger i denne medlemsstat, og som på grund af en ægteskabelig krise forlader parrets fælles sædvanlige opholdssted og beslutter at vende tilbage til sit oprindelsesland, sig imidlertid principielt ikke i en situation, der kan sammenlignes med situationen for en sagsøger, der ikke er statsborger i nævnte medlemsstat, og som flytter dertil på grund af en sådan krise.
- 31 I den første situation er det således – uden at ægtefællens nationalitet er tilstrækkelig til at afgøre, om kriterierne i artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i forordning nr. 2201/2003 er opfyldt – imidlertid allerede muligt at vurdere denne ægtefælles tilknytning til den pågældende medlemsstat på grund af selve den omstændighed, at vedkommende er statsborger i denne medlemsstat, og at vedkommende nødvendigvis har institutionel og retlig tilknytning samt som hovedregel kulturelle, sproglige, sociale, familiemæssige eller formuemæssige bånd til denne sidstnævnte medlemsstat. En sådan tilknytning kan følgelig allerede bidrage til fastlæggelsen af den reelle tilknytning, som sagsøgeren skal have til den medlemsstat, hvis retter udøver denne kompetence.
- 32 Denne bedømmelse understøttes af de betragtninger, der fremgår af punkt 32 i den af Alegría Borrás udarbejdede forklarende rapport til konventionen om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager, kaldet »Bruxelles II-konventionen« (EFT 1998, C 221, s. 1), som inspirerede ordlyden af forordning nr. 2201/2003. Det følger således af disse betragtninger, at nationalitetskriteriet, som nu findes i artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i forordning nr. 2201/2003, viser, »at personen har en oprindelig tilknytning til den pågældende medlemsstat«.
- 33 Det samme gælder almindeligvis ikke for en ægtefælle, som på grund af en ægteskabelig krise beslutter at flytte til en medlemsstat, hvor vedkommende ikke er statsborger. Denne ægtefælle har nemlig inden sit ægteskab som oftest aldrig haft en tilknytning til denne medlemsstat, som svarer til den tilknytning, som en statsborger fra nævnte medlemsstat har. Graden af tilknytningen mellem sagsøgeren og den medlemsstat, hvis retter udøver kompetencen til at træffe afgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab, kan derfor med rimelighed fastlægges ved hjælp af andre faktorer, såsom i det foreliggende tilfælde kravet om, at sagsøgeren i en længere periode af mindst ét års varighed skal have haft ophold på denne medlemsstats område umiddelbart forud for indgivelsen af sin begæring.
- 34 I øvrigt hviler forskellen i varigheden af sagsøgerens faktiske opholdsperiode på den medlemsstats område, hvis retter udøver denne kompetence, umiddelbart forud for indgivelsen af begæringen, som afhænger af, om sagsøgeren er statsborger i denne medlemsstat eller ej, på et objektivt forhold, som sagsøgerens ægtefælle nødvendigvis er bekendt med, nemlig ægtefællens statsborgerskab.
- 35 Fra det øjeblik, hvor en ægtefælle på grund af en ægteskabelig krise forlader parrets sædvanlige opholdssted og vender tilbage til den medlemsstats område, hvor den pågældende er statsborger, for dér at tage nyt sædvanligt opholdssted, kan den anden ægtefælle i denne henseende forvente, at en begæring om opløsning af ægteskabet i givet fald indgives til retterne i denne medlemsstat.

- 36 Idet overholdelsen af denne anden ægtefælles retssikkerhed i det mindste delvist er sikret ved den institutionelle og retlige tilknytning, som vedkommendes ægtefælles nationalitet repræsenterer i forhold til den medlemsstat, hvis retter udøver kompetencen til at træffe afgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab, er det ikke åbenbart uhensigtsmæssigt, at EU-lovgiver har taget hensyn til en sådan tilknytning ved fastlæggelsen af varigheden af den periode, hvori det kræves, at sagsøgeren faktisk har taget ophold på denne medlemsstats område, hvor vedkommende er statsborger, i det omfang der med henblik på denne tilknytning sondres mellem situationen for sidstnævnte sagsøger og situationen for en sagsøger, som ikke er statsborger i den pågældende medlemsstat.
- 37 EU-lovgivers sondring i artikel 3, stk. 1, litra a), femte og sjette led, i forordning nr. 2201/2003 hvilket ganske vist på en formodning om, at en statsborger principielt har tættere tilknytning til sit oprindelsesland end en person, som ikke er statsborger i den pågældende medlemsstat.
- 38 Henset til formålet om at sikre, at der foreligger en reel tilknytning mellem sagsøgeren og den medlemsstat, hvis retter udøver kompetencen til at træffe afgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab, kan den objektive karakter af det kriterium, der er baseret på sagsøgerens nationalitet, som er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i forordning nr. 2201/2003, imidlertid ikke anfægtes, uden at der rejses tvivl om EU-lovgivers skønsmargen, som lå til grund for indførelsen af dette kriterium.
- 39 Endvidere har Domstolen – med hensyn til et kriterium om sondring på grundlag af den berørtes nationalitet – ligeledes anerkendt, at selv om det skulle følge af indførelsen af en generel og abstrakt bestemmelse, at grænsesituationer kan medføre tilfældige ulemper, kan EU-lovgiver ikke bebrejdes for at have foretaget en gruppeopdeling, når denne i det væsentlige ikke er forskelsbehandlende i forhold til det forfulgte mål (jf. analogt dom af 16.10.1980, Hochstrass mod Domstolen, 147/79, EU:C:1980:238, præmis 14, og af 15.4.2010, Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, præmis 81).
- 40 I det foreliggende tilfælde kan EU-lovgiver ikke bebrejdes delvist at have baseret sig på kriteriet om sagsøgerens nationalitet for så vidt angår anvendelsen af kompetencereglen om sagsøgerværnet (forum actoris) med henblik på at lette afgørelsen om fastlæggelse af den reelle tilknytning til den medlemsstat, hvis retter udøver kompetencen til at træffe afgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab, ved at gøre antagelsen til realitetsbehandling af en sag om opløsning af ægteskabet, når sagsøgeren er statsborger i denne medlemsstat, betinget af, at der er tilbagelagt en kortere opholdsperiode end den, der kræves af en sagsøger, som ikke er statsborger i den nævnte medlemsstat.
- 41 Det følger heraf, at henset til formålet om at sikre, at der foreligger en reel tilknytning mellem sagsøgeren og den medlemsstat, hvis retter udøver kompetencen til at træffe afgørelse om opløsning af det pågældende ægteskab, udgør EU-lovgivers sondring i artikel 3, stk. 1, litra a), femte og sjette led, i forordning nr. 2201/2003 på grundlag af kriteriet om sagsøgerens nationalitet ikke forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, som er forbudt i henhold til artikel 18 TEUF.
- 42 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, der er fastsat i artikel 18 TEUF, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at kompetencen for retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, således som det er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i forordning nr. 2201/2003, er underlagt en betingelse

om, at sagsøgeren har haft en mindste opholdsperiode, som er seks måneder kortere end den, der er fastsat i forordningens artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, med den begrundelse, at den berørte person er statsborger i denne medlemsstat.

Det andet spørgsmål

- 43 Henset til besvarelsen af det første spørgsmål, er det ufornuddent at behandle det andet spørgsmål.

Sagsomkostninger

- 44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Tredje Afdeling) for ret:

Princippet om forbud mod forskelsbehandling på grundlag af nationalitet, der er fastsat i artikel 18 TEUF, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for, at kompetencen for retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgeren har sit sædvanlige opholdssted, således som det er fastsat i artikel 3, stk. 1, litra a), sjette led, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000, er underlagt en betingelse om, at sagsøgeren har haft en mindste opholdsperiode, som er seks måneder kortere end den, der er fastsat i forordningens artikel 3, stk. 1, litra a), femte led, med den begrundelse, at den berørte person er statsborger i denne medlemsstat.

Underskrifter